

แบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน

หลักสูตรฝึกเสริมการอ่านระดับมัธยมศึกษา

ชื่อผู้เรียน.....นามสกุล.....ชั้น.....เลขที่.....

โรงเรียน.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

คำชี้แจงในการใช้แบบทดสอบ

๑. แบบทดสอบฉบับนี้ ใช้ทดสอบทักษะการอ่านจับรายละเอียด การสรุปประเด็นหลักของเรื่อง และการตีความ เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ ๔ ตัวเลือก จำนวน ๒๐ ข้อ ข้อละ ๑ คะแนน ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ ๑ ชั่วโมง
๒. เนื้อเรื่องที่กำหนดให้ในแบบทดสอบมีจำนวน ๓ เรื่อง ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ทีละเรื่องแล้วอ่านข้อคำถามและคำตอบให้ละเอียด จากนั้นเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว โดยใส่ตัวอักษร ก ข ค ง ลงในกระดาษคำตอบ
๓. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบให้ครบทุกข้อ ในกระดาษคำตอบเท่านั้น
๔. ห้ามขีดเขียนลงในแบบทดสอบนี้

ให้นักเรียนอ่านบทอ่านแต่ละเรื่องให้จบเรื่อง แล้วตอบคำถามที่อยู่ข้างท้ายของแต่ละเรื่อง โดยเลือกคำตอบที่คิดว่าถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียวใส่ลงในกระดาษคำตอบ

เรื่องที่ ๑ สามโรคปลายฝนต้นหนาว

ตาแดง อาการแสดงของโรคตาแดงที่เห็นได้ชัดก็คือ บริเวณเยื่อบุตาขาวมีการอักเสบแดง แสบ มีขี้ตาสีเขียวเหลืองคล้ายหนอง สำหรับในเด็กโตไปจนถึงผู้ใหญ่บางคนอาจมีอาการตาพร่ามัว มองไม่ชัดหรือแพ้แสงได้ โรคตาแดงนั้นถึงแม้จะสร้างความรำคาญแต่ก็ไม่ใช่อันตรายร้ายแรง สามารถหายได้ด้วยการใช้ยาหยอดตาที่มีส่วนผสมของยาปฏิชีวนะภายใน ๕-๗ วัน แต่ในเด็กทารกที่เป็นโรคตาแดงนั้นอาจจะรุนแรงจนถึงขั้นส่งผลต่อการมองเห็นในระยะยาวได้ สำหรับการป้องกันโรคตาแดงนี้ก็ง่าย ๆ แค่เพียงหมั่นล้างทำความสะอาดมือบ่อย ๆ ไม่ขยี้ตา รวมไปถึงป้องกันไม่ให้น้ำสกปรกเข้าตา ถ้ามีอาการแล้วควรไปพบแพทย์ เพราะโรคตาแดงติดต่อได้โดยการสัมผัสสิ่งคัดหลั่งจากดวงตาของผู้ป่วย ดังนั้น แนะนำให้หยุดอยู่บ้านเพื่อป้องกันการติดต่อของโรคตาแดงไปสู่ผู้อื่น

มือ เท้า ปาก โรคกลุ่มนี้จะเป็นในเด็ก ๆ อายุต่ำกว่า ๕ ปี แต่ก็ไม่ใช่ว่าเด็กโตหรือผู้ใหญ่จะไม่เป็น เพียงแต่พบน้อยกว่า สาเหตุของโรคนี้เกิดจากเชื้อไวรัสซึ่งแพร่กระจายมาจากผู้ป่วย และติดต่อไปยังผู้อื่นผ่านทางสิ่งของที่ปนเปื้อนสารคัดหลั่ง รวมไปถึงน้ำที่ปนเปื้อนอุจจาระของผู้ป่วย อาการเบื้องต้นของโรคมือเท้าปากนั้นคล้ายกับการติดเชื้อไวรัสอื่น ๆ ได้แก่ มีไข้ เบื่ออาหาร ปวดเมื่อยเนื้อตัว หลังจากเริ่มมีอาการประมาณ ๑-๒ วันก็จะเริ่มมีตุ่มน้ำใสขึ้นที่ฝ่ามือ ฝ่าเท้า ก้น หรืออวัยวะเพศ ที่พบมากที่สุดคือในเยื่อช่องปาก ลักษณะเป็นเม็ดน้ำใส เวลาโดนจะเจ็บแสบ และอาการเจ็บที่ตุ่มน้ำเป็นสาเหตุให้เด็กมักจะกินอาหารได้น้อยและลดลง ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดอาการขาดน้ำที่รุนแรงถึงขั้นช็อกได้ โรคมือเท้าปากไม่มีวัคซีนป้องกัน ไม่มีการรักษาที่จำเพาะ (กล่าวคือไม่มียาปฏิชีวนะตัวใดสามารถฆ่าเชื้อไวรัสตัวนี้ได้) ดังนั้นทางที่ดีที่สุดก็คือต้องรักษาความสะอาดมือและดูแลเรื่องความสะอาดของน้ำดื่ม

ไข้เลือดออก เป็นโรคที่เกิดจากเชื้อไวรัสซึ่งอาศัยเติบโตในตัวยุงลาย และจะแพร่ออกมาทางน้ำลายของตัวยุงลายเมื่อยุงไปกัดคนมนุษย์ แอ่งน้ำที่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลายซึ่งยังคงมีอยู่จำนวนมากทำให้การระบาดของโรคไข้เลือดออกเพิ่มมากขึ้น ลักษณะอาการช่วงแรกของโรคไข้เลือดออกแทบจะไม่แตกต่างจากไข้หวัดทั่วไป ได้แก่ มีไข้สูง อาจจะมีอาการไอ เจ็บคอได้บ้าง แต่ส่วนมากจะเบื่ออาหาร ปวดเมื่อยเนื้อตัว หลังจากเริ่มมีไข้แล้ว ๓-๕ วัน ไข้จะเริ่มลด ในระยะนี้ผู้ป่วยจะมีปริมาณเกล็ดเลือดลดลง ซึม เบื่ออาหารมากขึ้น โดยรวมจะดูเหมือนอาการแย่งกว่าเดิมทั้ง ๆ ที่ไข้ลดลงแล้ว ในบางคนอาจจะมีอาการรุนแรงถึงขั้นช็อกได้ ดังนั้นถ้ามีอาการไข้สูง และเมื่อไข้ลดลงแล้วอาการกลับแย่ให้รีบไปพบแพทย์เพื่อตรวจวินิจฉัยโรคไข้เลือดออกโดยด่วน โรคไข้เลือดออกไม่มีวิธีการรักษาที่จำเพาะกับเชื้อ วิธีที่ดีที่สุดจึงเป็นการป้องกันไม่ให้ติดเชื้อ ได้แก่ การกำจัดแหล่งน้ำที่จะเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย การป้องกันยุงด้วยวิธีการต่าง ๆ และถ้ามีผู้ป่วยในเขตชุมชนจำเป็นต้องแจ้งต่อเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเพื่อดำเนินการป้องกันต่อไป

ดัดแปลงจาก หนังสือ Health Today ฉบับเดือนกันยายน ๒๕๕๙ หน้า ๖๒-๖๓

๑. โรคตาแดงติดต่อไปยังผู้อื่นได้ด้วยวิธีใด
- ก. อยู่ใกล้กัน
ข. สัมผัสมือกัน
ค. เล่นด้วยกัน
ง. สัมผัสของเหลวจากดวงตาผู้ป่วย
๒. วิธีการป้องกันรักษาโรคตาแดงด้วยตนเองอันดับแรกควรปฏิบัติตามข้อใด
- ก. ขยี้ตาเมื่อแพ้แสง
ข. ใช้ยาหยอดตา
ค. ขยี้ตาเมื่อมีอาการพรัมัว
ง. หมั่นล้างทำความสะอาดมือ
๓. ข้อใดไม่ควรทำเมื่อป่วยเป็นโรคตาแดง
- ก. ขยี้ตาทันที
ข. ไปพบแพทย์
ค. หยุดพักผ่อนอยู่บ้านหลังพบแพทย์
ง. ทำความสะอาดมือทุกครั้งก่อนขยี้ตา
๔. โรคมือเท้าปากที่เกิดจากเชื้อไวรัสมักจะเกิดกับเด็กในช่วงอายุใด
- ก. เด็กอายุต่ำกว่า ๕ ปี
ข. เด็กอายุ ๕ ปี
ค. เด็กอายุมากกว่า ๕ ปี
ง. เด็กอายุต่ำกว่า ๘ ปี
๕. สัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคไขเลือดออกคือข้อใด
- ก. หนู
ข. ยุงลาย
ค. แมลงวัน
ง. ยุงก้นปล่อง
๖. โรค ๓ โรคในบทอ่านมักเกิดขึ้นในเวลาใด
- ก. ช่วงเวลาหลังฝนตก
ข. ช่วงเวลาที่อากาศเย็น
ค. ช่วงเวลาระหว่างฤดูฝนและฤดูหนาว
ง. ช่วงเวลาที่มีการระบาดของโรค
๗. โรคไขเลือดออกจะติดต่อกันได้อย่างไร
- ก. ถ้าสัมผัสตัวคนที่ป่วยไขเลือดออก
ข. ถ้าถูกยุงกัดมาก ๆ
ค. ถ้ายุงลายถูกตัวเรา
ง. ถ้าถูกยุงลายกัด
๘. ถ้ามีผู้ป่วยไขเลือดออกในเขตชุมชนจำเป็นต้องแจ้งให้ใครทราบ
- ก. เจ้าหน้าที่ตำรวจ
ข. เจ้าหน้าที่ในสำนักงาน
ค. ประชาชนโดยทั่วไป
ง. เจ้าหน้าที่สาธารณสุข

เรื่องที่ ๒ ผึ้งเต้นเพื่อการสื่อสารจริงหรือ?

ผึ้งเป็นสัตว์ไม่มีกระดูกสันหลังที่มีการสื่อสารที่ซับซ้อนที่สุดชนิดหนึ่ง อันที่จริงวิธีการสื่อสารของผึ้งได้รับความสนใจมานานตั้งแต่สมัยนักปรัชญากรีกอย่างอริสโตเติล (Aristotle) แล้ว แต่เพิ่งจะมีนักสัตววิทยาชาวออสเตรียที่ชื่อคาร์ล ฟอน ฟริสช์ (Karl von Frisch) มาเริ่มศึกษาภาษาผึ้งอย่างเป็นทางการเป็นรายในปี ๑๙๖๒ นี้เอง ฟริสช์ค้นพบว่า ผึ้งสำรวจจะสื่อสารบอกตำแหน่งอาหารกับผึ้งงานโดยการเต้น

การเต้นของฝั่งมีสามแบบ แต่ละแบบมีรูปแบบต่างกัน คือ การเต้นรำแบบวงกลม (round dance) จะใช้แสดงถึงพิกัดของแหล่งอาหารที่อยู่ในรัศมีไม่เกิน ๑๐ เมตร ถ้าแหล่งอาหารมีความอุดมสมบูรณ์ ฝั่งสอดแนมจะเต้นรุนแรงและเร็ว ถ้าน้ำหวานมีน้อย ฝั่งจะเต้นช้า และระหว่างเต้นมันก็จะสำรวจน้ำหวานออกมาให้ ฝั่งงานได้ชิมเพื่อจะได้ตามหาที่มาของกลิ่นน้ำหวานนั้นต่อไป

ส่วนการเต้นเป็นเลขแปด (sickle dance) จะใช้แสดงระยะแหล่งอาหารที่อยู่ในรัศมี ๑๐-๑๐๐ เมตร รายละเอียดขึ้นอยู่กับความเร็วของการเต้นและองศาของเลขแปดที่ทำมุมกับดวงอาทิตย์ ยิ่งเต้นเร็วแปลว่าแหล่งอาหารอยู่ใกล้ เต้นช้าแปลว่าแหล่งอาหารอยู่ไกล

แบบสุดท้าย การเต้นแบบส่ายท้อ (waggle dance) ใช้สื่อสารตำแหน่งของแหล่งอาหารที่อยู่ไกลกว่า ๑๐๐ เมตรขึ้นไป ลักษณะการเต้นแบบนี้ท้อจะส่ายไปมา โดยฝั่งจะวิ่งซิกแซกเป็นเส้นตรงก่อนแล้ววนซ้ายครึ่งรอบวงกลม จากนั้นจะซิกแซกย้อนกลับทางเดิมก่อนจะวนขวาอีกครึ่งรอบวงกลม เป็นอันเสร็จสิ้นการเต้นหนึ่งรอบ

จำนวนรอบและความเร็วในการเต้นจะเป็นตัวกำหนดระยะทางของแหล่งอาหารกับที่ตั้งของรัง ส่วนตำแหน่งการเต้นและองศาของการเต้นที่ทำมุมกับดวงอาทิตย์จะเป็นตัวบอกทิศทางระหว่างแหล่งอาหารและที่ตั้งของรังนั่นเอง

ตัดแปลงจาก อาจารย์ จันทมาศ และคณะ. ฝั่งเต้นเพื่อการสื่อสาร. Right or wrong? ถูก ผิด รู้ได้ด้วยวิทยาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.

๙. การเต้นของฝั่งเป็นการสื่อสารในเรื่องใด

- ก. บอกแหล่งอาหาร
- ข. บอกสภาพอากาศ
- ค. บอกที่ตั้งของรัง
- ง. บอกถึงอันตรายที่จะเกิดขึ้น

๑๐. ข้อใดถูกต้องเกี่ยวกับการศึกษาเรื่องการสื่อสารของฝั่ง

- ก. ได้รับการศึกษาอย่างจริงจังตั้งแต่ในสมัยนักปรัชญากรีก
- ข. ได้รับความสนใจจากนักสัตววิทยาชาวออสเตรเลียตั้งแต่ในปี ๑๙๖๒
- ค. อริสโตเติลเป็นคนแรกที่ค้นพบวิธีการสื่อสารของฝั่ง
- ง. คาร์ล ฟอน ฟรีสซ์เป็นผู้ที่สนใจศึกษาภาษาฝั่งอย่างจริงจัง

๑๑. ลักษณะการเด่นของผึ้งที่มีรูปแบบต่างกันไม่ได้บ่งบอกถึงสิ่งใด

- ก. ความสมบูรณ์ของแหล่งอาหาร
- ข. พิกัดของแหล่งอาหาร
- ค. ทิศทางของแหล่งอาหาร
- ง. ชนิดของแหล่งอาหาร

๑๒. ข้อใดกล่าวถูกต้อง

- ก. ผึ้งงานรู้ทิศทางของแหล่งอาหารจากการชิมน้ำหวานที่ผึ้งสอดแนมสำรวจออกมา
- ข. ผึ้งงานรู้ทิศทางของแหล่งอาหารจากการที่ผึ้งสอดแนมบินทำมุมกับดวงอาทิตย์
- ค. ผึ้งงานรู้ทิศทางของแหล่งอาหารจากการส่ายท้องอย่างรวดเร็วของผึ้งสอดแนม
- ง. ผึ้งงานรู้ทิศทางของแหล่งอาหารจากการที่ผึ้งสอดแนมบินด้วยอัตราความเร็วสูง

๑๓. เมื่อผึ้งสำรวจพบแหล่งอาหารที่มีความสมบูรณ์ซึ่งอยู่ห่างจากรังเป็นระยะทาง ๑๕ เมตร ผึ้งสำรวจจะเด่นอย่างไร

- ก. เต้นเป็นวงกลมพร้อมส่ายท้องไปมาอย่างแรง
- ข. เต้นเป็นเลขแปดวนไปวนมาอย่างช้า ๆ
- ค. เต้นเป็นเลขแปดอย่างรุนแรงและเร็ว
- ง. เต้นแบบส่ายท้องไปมาขึ้นลงเป็นเส้นตรง

๑๔. ข้อใดถูกต้อง

- ก. การเด่นของผึ้งมี ๓ รูปแบบ คือ แบบเต้นช้า แบบเต้นรุนแรง และแบบเต้นส่ายไปมา
- ข. ทิศทางของแหล่งอาหารดูได้จากองศาของการเต้นแบบเลขแปดที่ทำมุมกับตำแหน่งที่ตั้งของรัง
- ค. ผึ้งจะเต้นส่ายไปมาเพื่อบอกชนิดของแหล่งอาหารว่ามีความอุดมสมบูรณ์หรือไม่
- ง. รูปแบบการเด่นของผึ้งแต่ละรูปแบบจะสื่อความหมายแตกต่างกัน

เรื่องที่ ๓ เชือกกับปัญหา

ตอนเด็ก ๆ ฉันเคยหัวเสียกับเชือกที่พันกันยุ่งเหยิง ยิ่งแก้ยิ่งอารมณ์เสีย ฉันร้องไห้ร้องให้ คิดว่าทำไมต้องทนกับเจ้าเชือกไร้สาระพวกนี้ด้วย ฉันจึงใช้มีดตัด ตัดจนเชือกขาดเป็นชิ้น ๆ พอหายโมโห ฉันนั่งมองกองเชือกขาด ๆ ที่ไร้ประโยชน์ แต่แล้วครั้งต่อมา พอเชือกพันกันอีก ฉันก็ใช้มีดตัดมันอีกอย่างไม่คิดอะไร จนวันหนึ่ง ฉันเห็นแม่ นั่งแก้เชือกกองโตที่พันกันอย่างยุ่งเหยิงชนิดที่ว่า ชาตินี้คงไม่สามารถกลับมาเป็นเส้นตรงได้อีก ฉันเห็นแม่ นั่งแก้ทุกวัน วันละนิดละหน่อย พอเบื่อ ก็ไปทำอย่างอื่น ทั้งกองเชือกไว้ แล้วก็กลับมาแก้อีก จนฉันรำคาญ และคิดว่าทำไมแม่ต้องทนกับกองเชือกไร้สาระพวกนี้ ฉันบอกแม่ว่าเอา มีดตัดมันออกเถอะ นั่นแหละฉันถึงได้เข้าใจเมื่อแม่ตอบว่า

“เวลาที่เชือกพันกัน เขาห้ามใช้มีดตัด ต้องแก้ออกให้ได้ เพราะเชือกเป็นเส้นเดียวต่อให้พันกันยุ่งแค่ไหนก็แก้ได้ ถ้าแค่เชือกพันกันแค่นี้ลูกแก้ไม่ได้ แล้วต่อไปจะแก้ปัญหาอะไรในชีวิตได้ ลูกก็จะแก้ปัญหาสุ่ม ๆ เหมือนที่ใช้มีดตัดเชือกนั้นแหละ ถ้าลูกไม่อดทนแก้เชือกด้วยมือตัวเอง ค่อย ๆ แกะวันละนิดละหน่อย แค่นี้ทำไม่ได้แล้วจะไปทำอะไรได้ ไม่มีอะไรยากเกินกว่าความอดทนของคนหรอก”

หลังจากนั้นอีก 3 วัน ฉันเห็นขดเชือกเส้นสวยเป็นระเบียบแขวนอยู่ ฉันมองอย่างทึ่ง แม่ยิ้มอย่างภูมิใจ เรื่องนี้ทำให้ฉันรู้ว่า ปัญหาของคนเรา จริง ๆ แล้วคือบทเรียนที่มีคุณค่า เพราะถ้าเราตั้งใจแก้มัน มีหรือจะไม่มีทางออก แพ้บ้าง ชนะบ้างเป็นเรื่องปกติ จะได้ “ล้มเป็น ลุกเป็น”

โลกสร้างปัญหา สร้างความทุกข์ให้เราผ่านไปให้ได้ ฉันไม่เคยซ้ำเติมคนที่ฆ่าตัวตายว่าเขาโง่ เพียงแต่เขาก้าวผ่านปัญหาบนโลกไปไม่ได้ เขาจึงเลือกที่จะหนีไปจากโลกนี้แทนด้วยความขาดสติ ด้วยอารมณ์ชั่ววูบ เมื่อเวลาผ่านไป ตอนนี้ฉันได้รู้ว่า ชีวิตคนเราผิดพลาดได้ ความพ่ายแพ้เป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่สิ่งเลวร้ายอะไรเลย ไม่ว่าจะเหนื่อยจะท้อแค่ไหน อย่าหนีปัญหาไปเฉย ๆ แค่ออกปัญหาว่าพักสักเดี๋ยว แล้วค่อยมาเจอกันใหม่

ดัดแปลงจาก หนังสือแผนพัฒนาความฉลาดของเมืองคนโง่

๑๕. เชือกที่พันกันเปรียบได้กับสิ่งใด

- ก. ปัญหาที่ไม่มีทางแก้ตก
- ข. ปัญหาที่ยากจะแก้ที่เกิดขึ้นในชีวิต
- ค. ปัญหาที่เกิดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ
- ง. ปัญหาที่เราสร้างขึ้นมาเอง

๑๖. การใช้มีดตัดเชือกแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนมีลักษณะนิสัยอย่างไร

- ก. ขาดสติ
- ข. ขาดความตั้งใจ
- ค. ขาดความอดทน
- ง. ขาดความรอบคอบ

๑๗. การใช้มีดตัดเชือกเปรียบได้กับข้อใด

- ก. การที่ผู้เขียนหนีปัญหา
- ข. การที่ผู้เขียนพยายามแก้ปัญหา
- ค. การที่ผู้เขียนแก้ปัญหาแบบพอให้ผ่านไป
- ง. การที่ผู้เขียนแก้ปัญหาเฉพาะหน้า

๑๙. ข้อใดไม่ตรงกับความคิดเรื่อง “ปัญหา” ในมุมมองของผู้เขียน

- ก. เป็นสิ่งที่ต้องเร่งหาทางแก้ไข
- ข. เป็นบทเรียนที่มีคุณค่าของชีวิต
- ค. เป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนต้องพบเจอ
- ง. เป็นสิ่งที่ต้องใช้ความอดทนในการแก้ไข

๑๙. ผู้เขียนมีความเห็นอย่างไรต่อการฆ่าตัวตาย

- ก. เป็นการแก้ปัญหาก็ไม่ถูกต้อง
- ข. เป็นการกระทำของคนที่โง่เขลา
- ค. เป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตใครก็ทำได้
- ง. เป็นการตัดสินใจด้วยอารมณ์เพื่อหนีปัญหา

๒๐. วัตถุประสงค์ของผู้เขียนคืออะไร

- ก. ชี้ให้เห็นถึงสัจธรรมของชีวิต
- ข. แนะนำแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ถูกต้อง
- ค. ตำหนิคนที่แก้ปัญหาด้วยการใช้อารมณ์
- ง. สอนให้รู้จักแก้ปัญหาด้วยความอดทน

=====